

Prolog

Imaginează-ți ce întorsătură ar lua viața unui om în momentul în care i s-ar întâmpla ceea ce statistic este posibil doar o singură dată la foarte multe miliarde de ani (de fapt, într-un interval de timp pe care nicio minte omenească nu-l poate cuprinde).

Imaginează-ți apoi ce s-ar putea petrece în sufletul acestui om atunci când conștiința lui l-ar obliga să facă cea mai grea și mai dureroasă alegere din toate timpurile.

Imaginează-ți zbulciul cumplit al acestui om atunci când se vede pus în capacitatea de a face Lumii cel mai mare Bine care se poate visa, din toată Istoria Omenirii, și totuși... are motive să nu îl facă...

*

Întreaga echipă de medici a ospiciului San'Michelle era contrariată. Nici măcar nu se știa dacă pacientul de vază ce tocmai pășise pragul acestui destul de puțin reconfortant lăcaș poate fi încadrat în categoria alienațiilor clar diagnosticați sau, dimpotrivă, a simplelor erori profesionale.

Clark Mandis, directorul sanatoriului, se simțea istovit. După ore lungi și chinuitoare de vizionare a casetei pe care erau înregistrate momentele de agonie (sau nebunie, nici asta nu se stabilise sigur) ale ilustrului pacient, hotărî că este timpul pentru o binevenită pauză.

Se trânti în fotoliul din spatele biroului său lăcuit și își aprinse cu mișcări leneșe o țigară.

- Ajunge, deocamdată, le spuse el celor șapte medici care îi fuseseră alături pe parcursul “investigărilor” video. Vă puteți retrage. Eu o să mai stau să-mi adun puțin gândurile. O să vă anunț de îndată ce găsesc vreun indiciu cât de cât mai promițător. David, poți să mai rămâi câteva momente, te rog?

După ce ultimul ieșit închise ușa cabinetului directorial, David Smith, cel mai apreciat medic al acestui sanatoriu, după directorul Clark, fu invitat să ia loc pe scaunul din fața biroului șefului său.

- David, zilele astea mi-am trecut în revistă toată informația pe care am acumulat-o în viața mea de specialist psihiatru pasionat cu adevărat de ceea ce face...

Clark se opri un moment să scuture scrumul ce stătea gata să pice din capătul țigării fumegânde, apoi continuă.

- Nu-mi place deloc cuvântul “ciudățenie” când este vorba de știință. Dar tocmai asta sunt forțat să accept, o bizarerie care pur și simplu nu există în niciun tratat de psihiatrie din lumea asta, dacă nu cumva mă înșel eu pentru prima dată în cariera mea! Oare ne aflăm în fața unei șanse care ne poate aduce Nobel-ul sau doar nu am avut noi încă destulă energie și răbdare să dibuim ceea ce era și evident sub ochii noștri orbiți de atâta rigoare academică?

- O explicație trebuie să existe, spuse David. Știți și dumneavoastră că pacientul a trecut prin toate testele posibile și nimic nu ne-a confirmat că avem de-a face cu un alienat mintal. Și totuși, pacientul nostru prezintă simptomele unui alienat mintal...

David rămase pe gânduri câteva momente, apoi spuse:

- Mi-a revenit în acest moment în memorie o secvență... Cred că am observat ceva... Nu i-am dat atenție atunci, nu știu de ce... Aș vrea să ne mai uităm acum pe înregistrare,

dacă se poate. Refuz să cred că nu vom descoperi ceva până la urmă.

Clark puse în scrumieră ce-a mai rămas din țigara la care se hotărî să renunțe și-l privi pe David cu ochii mijiți.

- Pic de oboseală, David. Dar mă voi frământa și mai tare când mă voi gândi că răspunsul se află mereu chiar lângă noi și nu îl vedem.

- Să mai încercăm. Poate ne-a scăpat ceea ce era mai evident.

- Sigur îți dau dreptate, spuse Clark. Încă o încercare, nu? Hai, pornește video-playerul.

David apucă telecomanda de pe birou și dădu drumul înregistrării. Amândoi medicii își proptiră privirile pe monitorul care începu să redea secvențele ce păreau să dezmință chiar și cea mai elementară logică.

Un bărbat de statură mijlocie, bine legat, roșcat, tuns scurt, era protagonistul acestui grozav "spectacol cinematografic". Filmat cu o cameră de supraveghere în salonul în care se afla doar el singur, pacientul habar nu avea că este supus observației atente a unor oameni care speră să-i afle misterul.

Nu-l mai interesa cum anume ajunsese în acest loc, căci era prea înspăimântat.

Aparent, nu era nimic în neregulă cu el, atunci când stătea întins pe patul din salonul ce-i fusese rezervat. În afara unei priviri neliniștite, de parcă ar fi urmat să primească cea mai groznică veste din viața lui, bărbatul roșcat nu lăsa să se înțeleagă că ar fi ceva în neregulă cu mintea lui. Asta până în momentul în care era cuprins brusc de o groază intensă și alerga fără control prin toată camera, căutând cu disperare o ieșire.

Dar toată această agitație dispărea la fel cum începuse. Apoi agitația spaimei reapărea, pentru un scurt timp.

- Momentele de luciditate alterneaza prea rapid cu cele de nebunie, sau ce-o mai fi manifestarea asta, spuse Clark. Nu pot să-l asociez cu niciun caz pe care l-am cercetat până acum...

David îl asculta pe director fără să-și ia privirea de pe ecran. Urmărea încordat secvențele în care omul acela alerga prin cameră, în jurul patului...

- În jurul patului!... strigă David. Patul.... Ați observat asta?

- Să observ? Ce să observ? întrebă Clark aproape strigând și el și sărind din fotoliu.

Vocea lui David tremura puțin de emoția cauzată de o posibilă descoperire importantă.

- Patul... Pacientul a stat doar o singură dată așezat pe pat! Apoi l-a evitat și s-a ferit chiar să-l mai atingă! Doamne, cum de nu am putut vedea asta de la început?

- Dar ce e cu patul, David? Știi că am verificat totul. Ce poate să fie la acel pat?

David îndreptă sugrumat de emoție degetul spre ecran.

- Opriți aici! Dați pauze!

- Acum dau pauze, strigă Clark. Gata. Acum spune. Ce ai văzut?...

David privea ca hipnotizat cadrul în care pacientul se afla în mijlocul camerei.

- Priviți! Jos, chiar lângă piciorul lui...

Fața lui Clark căzu.

- Nu se poate... Ce-i asta?...

Capitolul 1

Imediat după ce și-a terminat studiile la universitatea pe care și-o alesese încă din perioada de început a adolescenței (*Columbia University Graduate School of Journalism*), James Hoover, șef de promoție 2009, a avut șansa să aleagă între trei publicații care ofereau un salariu nesperat de consistent pentru un debutant.

Crescut în Canada, în clima mai aspră din Whitehorse, climă cu care nu s-a putut însă acomoda defel, James a ales să lucreze în Denver, orașul cu 300 de zile însorite pe an, pentru o revistă specializată pe teme științifice.

Părinții îi muriseră la vârsta de 8 ani, într-un groaznic accident de mașină. Imediat după nefericitul eveniment, a fost luat în grijă de sora tatălui lui, o femeie cam dură, dar și înzestrată cu o voință formidabilă. Acestei mătuși “de fier” îi datoreaza James posibilitatea de a urma studii la o universitate ce oferă burse de circa 4 milioane de dolari anual studenților care promit o carieră remarcabilă în jurnalism.

Dintre acești studenți meritoși a făcut parte și James. Moștenind de la tatăl lui unele trăsături fizice ale eschimoșilor inuiți (doar culoarea părului i se transmisese de la mama lui, newyorkeză sadea), o mare candoare sufletească și voința de a răzbate prin viața dură, tânărul Hoover era gata să-și ia destinul în piept.

Se căsătorii cu o femeie cu 2 ani mai tânără decât el, nu foarte frumoasă, dar capabilă de foarte multă blândețe și înțelegere, adică exact ce-și dorise și James.

Luna lor de miere a durat doar o săptămână, căci proaspăta soție tocmai era prinsă în mijlocul unor obligații profesionale care îi reclamau imperios prezența la serviciu.

În primul lui concediu după 8 luni de muncă, James își petrecea zilele așteptându-și aleasa să vină seara acasă, sperând că vor reuși totuși să plece măcar într-o scurtă croazieră.

În una din aceste zile de repaus, după ce își bău dimineață cafeaua fierbinte și începu să se dezmeticească, James Hoover alese să se bucure, așa cum o făcea când dorea să treacă mai ușor timpul, de priveliștea care îi plăcea cel mai mult. De fapt, adora să privească, de la fereastra apartamentului său din partea de vest a orașului Denver, cum razele soarelui învăluie conglomeratul de clădiri din cadrul ce se întindea în fața ochilor săi.

De când se știa, simțea o satisfacție ciudată să vadă cum lumina zilei *atinge* pereții clădirilor sau blocurilor, indiferent dacă aceștia erau făcuți din sticlă și oțel sau din cărămidă. Era o plăcere pe care nu o putea explica.

Și, uneori, mai era încercat de o senzație stranie. Începu să-i treacă și acum prin minte cel mai recent moment în care a fost năpădit de o teamă confuză în timp ce vedea cum peretele de lângă el începea să se onduleze....

Telefonul mobil aflat pe măsuta de lângă dormitor începu să sune. Era Betty, soția lui James. Renunțând cu un pic de regret la imaginea pe care tocmai o savura, James răspunse apelului:

- Da, dragă. Cum e? Ai ajuns la firmă?

Betty, o femeie brunetă, tunsă scurt, vorbea la mobil în timp ce se afla la volanul unui superb BMW decapotabil din seria 1 Cabrio, dar prins într-un trafic nu chiar așa de plăcut. Prin oceanul de claxoane și turuit de motoare din jur făcea eforturi să distingă mai bine vocea soțului ei.

- James, traficul este infernal, ca de obicei. De când ești în concediu, ai cam uitat cum e... Ajung acuși. Când plecăm

dimineață de acasă și tu dormeai, tocmai am văzut pe mobilul tău un mesaj de la șef. Ai văzut ce-ți scrie?

- Stai că încă mă mai bucuram de altceva... Măcar în zilele mele de răgaz să uit de reguli, de șefi... Oricum, spune-mi tu ce era în mesaj, dacă tot ai sunat.

- Te anunță că, începând de mâine, odihna ta se întrerupe. Pentru cât timp, nu scrie. Nu te-a sunat? E ciudat că ți-a lăsat doar mesaj. Deci, mâine să fii la sediu. Și atât. Hai că eu mă apropii de firmă. Vorbim diseară, da?

- Sigur, scumpo. Asta e. O să mă gândesc la tine. Și la ce-o mai putea să-mi zică șeful mâine. O să aștept cu nerăbdare cina pe care ți-am promis-o de ieri. Te pup și ai grijă!

James închise mobilul, apoi formă numărul lui Anthony, singurul prieten mai apropiat pe care reușise să și-l facă în acest oraș. Așteptând să-i răspundă, James se așeză pe bancheta de colț din sufragerie.

- Anthony, eu sunt. Uite ce e. Partida de tenis de mâine cade. Nu știu ce vrea șeful. Dar mâine trebuie să mă prezint la sediu.

- Mă gândeam eu, mormăi Anthony. Acum sunt la universitate, studenții mei au hotărât să se întâlnească în campus cu mine și alți câțiva profesori. Vor să discutăm mai multe: asigurările facultative, serbarea studentască de săptămâna viitoare și altele. Oricum, tu ai destule alte solicitări. Revista, soția...

- Da, măcar revista putea să mai aștepte o zi. Sper să nu fie ceva foarte important. Hai, rezolvă-ți treburile, apoi revenim la ale noastre. Te sun eu când sunt gata. Închid.

“Bun, acum să ne concentrăm pe cina de diseară”, își spuse James. Se ridică și se opri puțin în fața oglinzii din hol ca să-și așeze cu mâna părul șaten pe care îl uitase ciufulit de cum se trezise.

Apoi intră în bucătărie.

Își opri scurt privirea pe cartea de bucate pe care o lăsase deschisă cu o zi în urmă pe masa metalică de lângă mașina de gătit și se îndreptă repede spre frigider, de unde scoase un pachet cu carne de vițel, o cutie cu stridii și câteva gulii.

“Diseară va fi prima ocazie pentru a-i demonstra lui Betty talentul meu culinar, își zise cu mândrie James. Unul din multe alte prilejuri prin care să-mi emoționez și să-mi impresionez aleasa inimii.”

*

- Azi am avut o zi grea, James, spuse Betty în timp ce tăia prima bucățică din rulada pregătită cu atenție de bărbatul care-i aștepta acum candid și nerăbdător o apreciere cât de mică a muncii depuse peste zi. Ne-am trezit cu fiscul pe capul nostru. Suntem suspectați de spălare de bani. Vestea a căzut ca un trăsnet. Cică directorul de la marketing a supraevaluat niște acțiuni, urmărind o garanție pentru un împrumut. Te asigur că nu sunt implicată absolut deloc în mizeria asta. Sper însă să nu afecteze imaginea întregii firme.

- Ah, ce contrast! Vești care ne-au năpădit începând de dimineață. Tu ai probleme la serviciu, eu urmează să aflu de mâine ce o să se mai întâmple la revistă. Peste toate, am făcut și efortul să-mi mențin întreaga sollicitudine pentru pregătirea cinei noastre romantice.

- James, dragul meu, nu te îngrijora pentru mine. Mă gândesc că va fi operată doar buba din locul ăla mic și vom fi feriți toți de necazuri. Și cred că ai dreptate. Hai să savurăm această minunată cină!

James zâmbi mulțumit, o privi cald pe Betty în ochii ei căprui și-i luă între palme mâna stângă.

- Betty, scumpo, tu ești ființa cea mai apropiată pe care o am. Și ești femeia care îmi oferă căldura sufletească ce mi-a lipsit încă din copilărie. Ah, cât de mult regret că părinții mei nu mai sunt... Ar fi fost minunat să te pot prezenta și lor. *C'est la vie...* Nu-ți face griji, m-am împăcat cu gândul.

- James, mă ai pe mine. Și vreau să-ți umplu viața cu fericirea după care tânjești. Nu știu de ce am avut simțământul, chiar din prima zi în care te-am cunoscut, că ești un bărbat deosebit. Îmi plac oamenii visători. Îmi plac idealistii. Mai ții minte ce mi-ai zis la prima noastră ieșire în oraș?

- Da. Îți ziceam atunci că eu sunt tipul de om care suferă pentru fiecare șomer din lumea asta. Și să știi că eu chiar am simțit că mă crezi. *Știi* că nu bat câmpii sau că nu spun vorbe mari doar ca să te impresionez pe tine.

- Hai să bem puțin din șampania asta, spuse Betty cu o voce brusc înviorată. Este o seară minunată, James! Să nu ne mai gândim deloc azi la ce va fi mâine sau la ce a fost! Vrei?

- Toată ziua ți-am dedicat-o ție, spuse James în timp ce turna încet în paharul soției. Am cumpărat exact șampania pe care am băut-o la prima noastră ieșire la restaurant, Blanc de Blancs.

- Ah, ce drăguț! Ai ținut minte.

James își turnă și în paharul lui puțin din băutura favorită, așteptând apoi să se "liniștească" spuma. Adoptând amuzat mina unui profesor dedicat sincer artei predatului, își începu către Betty o mică pledoarie.

- Știi de ce paharele de șampanie au picioarele lungi? Pentru că nu trebuie ca temperatura mâinii să încălzească foarte mult conținutul. Paharul trebuie să-l ții de picior. Și să nu dai pe gât întreg paharul! Bea încet fiecare înghițitură și savurează-o! Vrei să-i simți cu adevărat gustul? Ia o

înghițitură mică și “plimb-o” încet prin gură timp de câteva secunde!

Betty îl asculta atentă și amuzată și făcea întocmai ce-i explica “profesorul” cel drag, venind chiar și cu o remarcă pe care o găsi mai lesne.

- Atingerea șampaniei de buze și apoi de întreaga gură mă face să mă simt de parcă m-aș dezlipi de toate lucrurile demne de dispreț...

- *Atingerea... de buze...*, murmură James.

Un sentiment straniu îl fulgeră prin toată ființa lui. Câteva momente împietri, cu privirea pierdută pe paharul ținut în mână de Betty.

*

Soarele se ivi de după orizontul ascuns în spatele siluetelor zgârie-norilor și începu viața de zi, odată cu ritualul diurn al furnicarului de automobile care rula pe uriașa rețea de străzi a orașului.

James își parcă mașina, un Buick pe care cu mari eforturi reușise să și-l cumpere fără rate și de care era foarte mândru, în singurul loc rămas liber în fața clădirii de 30 de etaje care adăpostea sediul revistei “Harmonics”, publicație dedicată temelor științifice.

- Ok, hai să-i dăm drumul, își zise el și respiră adânc. Coborî din mașină și se îndreptă spre intrarea în clădire.

Atenția ușierului se părea că tocmai era reținută de doi turiști asiatici care îi cereau niscaiva explicații despre locul în care voiau să ajungă.

Chinuindu-se să le ofere prin cuvinte rostite rar și cât mai clar informațiile solicitate, într-o engleză inteligibilă pentru ei, ușierul de serviciu îl observă totuși și pe James

apropiindu-se și își înclină respectuos capul. Cei doi turiști dădură și ei de înțeles că le sunt suficiente îndrumările primite și se îndepărtară gesticulând în direcția complexului de clădiri aflat de cealaltă parte a blocului în care James tocmai intra.

- De fiecare dată când mă întorc din concediu, vremea este splendidă, Charles, îi spuse James ușierului, oprindu-se puțin și zâmbind prietenește. Și te găsesc pe tine pe tură. A fost doar o remarcă. Ce mai zice lumea pe aici?

- Domnul Lavington tocmai a ajuns la birou cu vreo jumătate de oră înaintea dumneavoastră, domnule Hoover. Părea cam îngândurat....

- Îngândurat?... Hm... Lasă, aflu eu acuși despre ce e vorba. Să ai o zi excelentă, Charles!

- Mult succes, domnule Hoover! îi ură ușierul, cu un zâmbet larg.

James își slăbi puțin nodul cravatei albastre, în timp ce se îndrepta spre liftul ce urma să-l ducă la etajul 23, unde se afla biroul directorului revistei.

“Parcă nici aerul condiționat nu e suficient”, își spuse. “Să fie starea asta în legătură cu nerăbdarea mea?”

Lloyd Lavington, președintele și directorul revistei “Harmonics”, se afla deja așezat la masa de lucru încărcată cu câteva teancuri de reviste, ziare vechi și dosare.

Destul de corpolent, Lloyd se ridică greoi din fotoliul îmbrăcat în piele neagră și dădu mâna cu James.

- Te rog, ia loc, James. Crede-mă că nu te-aș fi chemat azi dacă nu era vorba de o chestiune a cărei rezolvare o văd cel mai degrabă în persoana ta.

- M-am prezentat, domnule Lavington. Și nu e nicio problemă din partea mea. Am venit fără să pun întrebări, conform regulii stabilite.

- Ok, o să încep repede să-ți zic despre ce e vorba. Lucrurile nu mai merg bine cu revista. Din punct de vedere financiar, vreau să zic. Nu te speria, mai sunt speranțe. Pur și simplu s-a întâmplat ca eu să fac parte din categoria directorilor care nu știu să citească un bilanț contabil. Dar tot eu răspund și de problemele financiare ale revistei, în final. Am avut un contabil pe care l-am lăsat să facă pentru mine acest gen de muncă. Am avut încredere în el. Și uite că am fost nevoit să-l concediez fără regrete și să angajez de urgență altul în locul lui.

- Sper ca măcar să merite încrederea acest nou contabil, spuse James.

- Merită sigur. Și ne va ajuta să ne revenim. E un om stăpân pe meseria lui, onest, și a știut să mă facă să înțeleg cum s-a ajuns în această situație și de ce. Bun, acum să-ți zic ce treabă am pentru tine. Tu ești cel mai bun reporter științific al revistei și toată lumea știe asta. Avem nevoie urgent de un articol de mare atractivitate. Trebuie să creștem vânzările, James.

- Am început să înțeleg, domnule Lavington, spuse James vădit mai relaxat.

- Perfect! Și nu știu cum se face, dar avem și un pont. Sper să fie pontul cel norocos.

- Mda. E nevoie de ceva care să surprindă mințile. Despre ce e vorba?

Lloyd deschise un sertar aflat în spatele biroului său, scoase din el un dosar cu o copertă de culoare albastră și i-l întinse lui James.

- Îți este cunoscut termenul de ”pranoterapie”?

- Am citit odata ceva despre asta, spuse James în timp ce deschidea dosarul și citea titlul de pe prima pagină.

- Dar nu deții detalii. Nu-i nimic, în dosar găsești multe informații despre pranoterapie.

- Știu că este o noutate în domeniul terapiilor de medicină alternativă.

- Exact. Și peste o săptămână va avea loc cel mai mare eveniment legat de acest domeniu. Vor fi invitați specialiști de pe toate continentele lumii. Aceștia vor face publice informații de mare interes pentru foarte mulți cititori. Însă nu-ți voi ascunde faptul că la conferința aceasta vor participa reporteri și de la alte reviste concurente...

- Și o să mă întrebați dacă acești reporteri vor aduce atingere capacității mele creative...

- Aș fi putut să te întreb, dar te știu cum reușești tu întotdeauna să transformi un fapt banal într-un subiect ademenitor. Și vei pleca să scrii despre un domeniu de frontieră în lumea științifică și încă insuficient zugrăvit de breasla jurnaliștilor.

- Voi pleca... Și îmi veți spune și unde va avea loc respectivul eveniment.

- Desigur. Acum ai ocazia să vizitezi Elveția. Organizatorii conferinței au ales hotelul Le Trois Rois, în Basel.

- Ah, Elveția..., spuse James cu voce înceată.

- E vreo problemă cu această țară?

- Nu. Mi-a amintit de fosta mea prietenă, cea cu care plănuiam să mă căsătoresc înainte de a o cunoaște pe Betty. Ne făceam planuri să vizităm “țara ciocolatei”. Până mi-am dat seama că, de fapt, planul era sugestia ei. Ce naiv mai eram... Naiv și îndrăgostit... Tipa voia să călătorească pe banii mei în Elveția, iar acolo urma să-l viziteze pe primul ei iubit, stabilit de vreo 2 ani în această țară. Noroc că am “mirosit” din timp toată tărășenia.

- Mda, nu-mi zice mie de femei și de ce le poate capul, spuse Lloyd pe un ton complice.

- E vorba de unele femei, nu de toate. M-am ferit totuși de astfel de generalizări, ca să nu risc să ajung cel mai mare misogin în viață.

- Cu o soție ca a ta e imposibil să fii misogin, spuse repede Lloyd, sperând că nu a făcut vreo gafă prea mare. Apropo, ați avut o nuntă minunată. Pot să-ți mai mulțumesc încă o dată că m-ai invitat? Serios, totul a fost perfect. Știi câtă lume te-a invidiat în ziua aceea?

James zâmbi timid și începu să se îmbujoreze ușor.

- Vă mulțumesc și eu pentru complimente, domnule Lavington.

- A, uite o chestie care ar putea să fie importantă. Acum e prima dată când te deplasezi și în străinătate, pentru o săptămână. Și s-ar putea chiar să mai fie nevoie de astfel de ieșiri, dacă interesele revistei o cer. Betty cum se va împăca cu ideea? Ați discutat cumva până acum și acest aspect?

- Nu am discutat... Dar... va înțelege, nu? Și spuneți că mai este o săptămână până trebuie să fiu prezent pe aeroport. Adică destul răgaz să-i explic cât de importantă este pentru mine revista. Știți, nu prea agreez ideea de a mă mândri în stânga și în dreapta cu minunata și înțelegătoarea mea soție... Dar vă spun că este o femeie care a știut să-mi citească felul meu de-a fi. Oare câte femei sunt capabile să facă azi asta?

- Corect. Păi, cam asta ziceam și eu. Ești un profesionist foarte bun în ceea ce faci. Și nu vreau să intervină absolut niciun impediment între tine și revistă. Cu mulți ani în urmă am avut un coleg de breaslă care a fost pus de nevasta lui să aleagă: familia sau cariera. Biata femeie nu putea să înțeleagă că evenimentele “fierbinți” se mai petrec și la mii de kilometri depărtare de căminul drag. Și că apar așa, pe

nepusă masă. James, scuză-mă că ieri te-am anunțat doar printr-un mesaj, eram foarte agitat. Îmi vuia capul de cifre și de explicații contabile. Până să întrevăd o soluție mai clară, simțeam cum se duce de râpă toata munca noastră de până acum.

James zâmbi.

- E în regulă, domnule Lavington.

- Bun. Atât am avut să-ți zic, deocamdată. Ia și dosarul acasă. Când crezi că îți permit timpul și familia, uită-te prin el. Dar vreau să te și odihnești câteva zile, până la plecare. Te aștept săptămâna viitoare, James.

Lloyd se ridică din fotoliu și îi întinse mâna lui James, care se ridică la rândul său și răspunse politicos prin același gest. Tocmai atunci se auzi un ciocănit discret în ușă.

- Da, spuse Lloyd un pic strigat.

În birou intră un bărbat slăbuț, cu părul negru și rar, cu niște ochelari dotați cu lentile foarte groase, din spatele cărora doi ochi mici și negri păreau că vor să surprindă orice mișcare, oricât de mică.

Lloyd se îndreptă spre noul-venit, pentru a-l întâmpina.

- Ai venit la țanc, Brian, spuse Lloyd. Tocmai am discutat cu James despre plecarea în Elveția. Să faceți și cunoștință. James Hoover, reporterul științific de care ți-am vorbit. Brian Moine, noul contabil al revistei, cel care mi-a deschis ochii.

- Ei, să lăsăm astfel de complimente pentru mai târziu, spuse repede Brian. Fără articole de calitate mult mai bună față de cele de până acum, va fi foarte greu chiar și pentru mine să mai salvez ceva. Mi-a părut bine de cunoștință, domnule Hoover.

Brian îi strânse mâna lui James și-l fixă câteva momente cu o privire atentă.

- Și mie mi-a părut bine, domnule Moine, spuse James. Tocmai plecam. Misiunea de azi mi-am îndeplinit-o. Domnule Lavington, ne vedem săptămâna viitoare.

- Sigur, James. Te aștept să vii cu noi forțe.

James părăsi biroul directorului, însoțit de un sentiment straniu.

“Nu știu de ce mi se pare că acest Brian mă privea de parcă m-ar fi cunoscut de mai mult timp, și încă foarte bine... Sau poate doar mi se pare...” .

*

După ce așeză coafura virtuală a celei de-a treia cliente, tot virtuale și ea, Alice, o blondă drăguță, cu părul cârlionțat, închise cu un clic jocul ei on-line preferat cu coafeze și se logă pe yahoo. Începu să-i scrie lui Andreas mesajul obișnuit, în care îi explica ce dor imens îi este de el.

Tocmai atunci o observă pe Betty apropiindu-se de biroul ei.

- Imediat sunt gata, spuse Alice. Doar câteva rânduri să-i trimit lui Andreas. Diseară trebuie să o ajut pe Laura la un proiect pentru școală. Nu voi mai intra pe net, până mâine. Și știi că nu las nimic să perturbe ziua noastră de cumpărături.

Betty își mută direcția privirii dinspre monitorul la care Alice era atentă, spre fereastra dotată cu jaluzele de culoare albastru deschis a încăperii în care își petreceau fiecare zi de muncă.

- Facem doar o oră de plimbare prin Mall, spuse Betty așezând cu o mișcare stângace una din jaluzelele ce fuseseră deranjate de la locul lor de vreun alt coleg de serviciu. James a fost și el chemat la revistă, dar s-a întors destul de repede acasă. Azi putem face o mică abatere?

Alice termină de expediat mesajul și închise calculatorul.

- Gata, putem merge acum. Sigur, Betty, dacă vrei, renunțăm de tot la ceea ce aveam planificat azi și lăsăm pe săptămâna viitoare.

- Ba nu. Mergem la Mall, pentru o oră. Îl sun pe James și-l anunț că azi voi ajunge și eu mai repede acasă. Nu-mi voi lăsa cea mai bună prietenă și colegă să-și petreacă singură ziua în care tocmai trebuie să mai uite de singurătate...

- Ah, era să uit de contractele pe care trebuie să le duc directorului. Mă aștepti?

- Uite, cât mergi tu, eu îl anunț pe James ora la care ajung acasă. Și te aștept în mașină, da?

- Sigur. Imediat ajung și eu.

Cele două femei părăsiră biroul, apucând-o apoi în direcții diferite. Din mers, Betty scoase celularul din gentuța ei mică de piele și-l sună pe James. Acesta răspunse după ce telefonul sună de două ori.

- A fost o zi liniștită, James. Sper că și la tine la fel. Te superi dacă azi o însoțesc pe Alice în turul nostru săptămânal de shopping? Dar programul va fi mai scurt, doar o oră, apoi vin repede să-mi povestești ce a fost la tine. Până la ora 19 sunt acasă. Facem așa?

- Da, eu tocmai am vorbit și cu Anthony despre rezervarea pentru mâine a terenului de tenis. Mai am o săptămână la dispoziție. Îți zic diseară despre ce e vorba.

Betty se încruntă puțin.

- O săptămână? Apoi ce urmează să faci?...

Cu coada ochiului, Betty tocmai o observă pe Alice că se apropia regejor din urma ei, făcându-i cu mâna.

- Bine, lasă, o să-mi povestești diseară. Doar zi-mi că nu e nimic grav.

- Dimpotrivă, văd la orizont o oportunitate. Este exact ceea ce speram că voi obține fără să mă umilesc vreodată.

- Interesant, sper să mă bucur și eu când voi afla, spuse Betty nu tocmai entuziasmată. Vorbim cam după o oră, da? Mă așteaptă Alice.

- Sigur. O să te aștept și eu.

*

James închise celularul și-l așeză tot pe măsuta de lângă dormitor, locul pe care și-l stabilise încă de când se mutaseră, el și Betty, în apartamentul care se potrivea perfect dorințelor lor de spațiu și lumină. De la starea de mulțumire, odată cu apăsarea tastei de închidere a telefonului mobil, James trecu brusc la un sentiment confuz de puțină teamă și nedumerire. Încerca să înțeleagă de ce Betty îi spusese că speră să se bucure când va afla ce-i va spune, căci încă nu-i spusese nimic concret.

Nu avea chef acum să se uite pe dosarul pe care i-l dăduse Lloyd. Se așeză pe bancheta lui favorită din sufragerie, gândindu-se cum să facă să treacă mai repede ora la sfârșitul căreia femeia pe care simțea că o iubește din adâncul sufletului se va afla trupește lângă el și-și vor trăi alte noi clipe tandre și intime.

Subit, un fior rece îi trecu prin șira spinării. Respirația îi împietri câteva secunde. Ochii îi rămaseră încremeniți pe peretele de lângă biblioteca din partea opusă banchetei pe care ședea.

“ Ah, din nou...”, își zise.

James știa că urmează să lupte psihic să scape cât mai repede posibil de senzația stranie care îl încerca exact în momentele în care se aștepta mai puțin.

O porțiune cât vreo patru palme a peretelui începu să se miște foarte ușor, abia perceptibil.

James încerca din răsuputeri să-și mute privirea în altă parte, fără să reușească. Suprafața peretelui ținută sub ochii lui începea să se lege și să se arcuiască tot mai mult și mai vizibil.

Liniștea sinistră care se lăsase îl neliniștea și ea.

“De ce nu sună acum telefonul sau măcar vreo sirenă de poliție, să termine cu asta?...” își spuse James cu disperare.

Brusc, peretele redeveni neted și nemișcat. Senzația înfiorătoare dispăru și ea.

James realizează, după ce corpul începu să i se destindă, cât de încordat fusese în cele câteva momente ciudate.

Se ridică de pe banchetă și merse la fereastră, sperând să alunge în vreun fel, cât mai repede, amintirea bizareriei ce tocmai o trăise. Soarele încă mai încălzea orașul. Hotărî să stea la geam și să privească aiurea clădirile și circulația de mașini de la baza lor, până va sosi și Betty acasă.

*

- Încerc să mă obișnuiesc cu plecările lui Andreas. La începutul căsniciei noastre nu aveam cum să întrezăresc zilele în care îmi vor ține de urât alte două ființe dragi, fiica mea și prietena mea cea mai bună. Însă dorul tot doare, orice ai face. Ai simțit vreodată cum te topești de dorul celui pe care îl iubești?

Betty o asculta pe Alice fără să zică nimic, atentă la un mic ambuteiaj de care tocmai se apropiau. Reduse ușor viteza, cu privirea pe spatele mașinii din fața lor.

- Sigur, tu ești acum abia la început, continuă Alice. Cum ai putea ști ce să răspunzi la întrebarea asta?

- Știu că îmi iubesc soțul foarte mult, spuse Betty. James încă nu a plecat mai mult de două zile de acasă, de când suntem căsătoriți. Însă suntem un cuplu în care comunicarea nu lipsește. Sunt dispusă să discutăm orice.

- Chiar orice?... Oare chiar există relație în care să nu fie nimic neclar? Betty, eu am avantajul experienței. Scuză-mă, nu vreau să te întristez.

- Să mă întristezi?... Cum aș putea să-l împiedic pe James să plece în lungi deplasări, dacă slujba îi cere?

- Așa e... Alice oftă. Tu încă nu știi nici măcar ce înseamnă să aștepti. Ce să mai zic de acele gânduri mârșave de gelozie care încep să dea târcoale?

- Ți-a dat Andreas vreun motiv de gelozie?

- Un motiv serios nu mi-a dat. Îmi răspunde la toate emailurile și la toate telefoanele mele. Dar el e la mare distanță de mine, distanță geografică, desigur. Cum aș putea să știu cu siguranță tot ce face el acolo?

Betty o privi pe Alice cu ochii un pic măriți.

- Alice, asta înseamnă să fii posesivă. Se poate întâmpla să nu ai habar ce face soțul tău în orice moment, chiar de-ar fi să stai cu el în casă toată ziua și toată noaptea. Ce să mai zic dacă ar fi plecat câte o săptămână sau două în alt stat sau pe alt continent?

- De acord. Nu ai cum să știi. Și tocmai de asta profită sentimentul acela parșiv care se numește... gelozie. Din asta se hrănește gelozia, din neștiință. Nu știu ce face el, nu știu cu cine se poate întâlni absolut întâmplător, nu știu cine îi poate face ochi dulci, nu știu cine se poate îndrăgosti în secret de el... Și totuși, îl iubesc ca o disperată. Și mi se face dor de el de fiecare dată când este plecat mai mult de două zile de acasă. Și îl aștept să-i ofer din nou toată căldura mea.

Și nu-i destăinui ce gelozie mă încearcă în zilele în care nu-l știu lângă mine.

- Totuși, nu ar trebui să existe și încredere într-o relație sănătoasă?

- Normal. Încredere. Ce-ar mai rămâne din iubire dacă nu am investi și încredere? Ciudat amestec, încredere și gelozie... În sufletul unui om îndrăgostit se dă o luptă. Cine câștigă? Încrederea sau gelozia? Și când se termină lupta asta?

- Lupta se termină când l-ai prins cu alta.

Alice zâmbi.

- Și ce mai rămâne apoi, Betty? Cât de mult te ajută să știi că, dacă o iei de la capăt cu altcineva, poate reîncepe aceeași luptă mizerabilă dintre încredere și gelozie?

- Neliniștitor și dureros ar fi să ai dreptate. Și chestia e că nu te pot contrazice acum, cel puțin teoretic. Am ajuns. Dar continuăm discuția și în Mall. Subiectul să știi că mă interesează.

Betty își aduse mașina în parcare subterană din spatele unui hotel de 5 stele situat vizavi de clădirea Mall-ului.

Înainte de a scoate cheia din contact, privi la ceasul electronic de pe bord. Mai aveau la dispoziție 50 de minute pentru a hoinări prin imensul centru comercial.

Se opriră mai întâi la unul din raioanele cu îmbrăcăminte. Alice merse glonț la un stand cu imprimeuri ecosez în carouri mici, colorate în roșu, cu picățele portocalii.

- Modelul ăsta nu era săptămâna trecută, spuse Alice vizibil încântată de ceea ce vedea. Ceva asemănător am acasă, dar pare mai neglijent în comparație cu ce am găsit acum.

- Îți place? întrebă Betty, forțându-se să pară că se bucură de bucuria prietenei ei.

- Sigur că îmi place! Parcă a fost creat special pentru gustul meu. O să-l cumpăr.

Alice simți oarecum “detașarea” lui Betty și renunță momentan la entuziasmul provocat de descoperirea din stand. O privi cu curiozitate și afecțiune și-i spuse:

- Chiar ți-a dat de gândit ce am zis adineauri despre gelozie și încredere. Am ghicit bine?

- Mi-a dat de gândit și cam atât. Discuția e binevenită. Însă până la practică mai este distanță. Tu doar presupui că Andreas ar putea să-și facă de cap acolo unde se află acum de nevoie. Eu încă nu am nici măcar un motiv să presupun asta.

- Așa e. Te rog mult, nu-mi lua niciun cuvânt în nume de rău! Vreau să fii pentru totdeauna prietena mea cea mai bună!

- În mod sigur sunt prietena ta cea mai bună, Alice!

*

Vântul începu să bată mai cu putere când Betty avea încă vreo jumătate de kilometru până să ajungă acasă. La ora 19.06 ea cobora deja din mașină. James tot mai era la fereastră. Își văzu soția și îi făcu cu mâna. Betty îi răspunse tot printr-un semn cu mâna, surâzând și grăbindu-se să intre în scara blocului, căci vântul întețit devenise prea supărător.

James îi deschise ușa apartamentului și-i luă politicoș din brațe sacoșa cu cumpărăturile făcute în Mall.

- Mulțumesc, James. Foarte puțin am întârziat, nu?

- Mai avem timp pentru noi. Avem timp berechet. Biata Alice... Îi duce mai mereu dorul soțului. Ar trebui să fii o adevărată binecuvântare pentru ea.

Betty se așeză pe bancheta din sufragerie și bătu cu palma stângă, ca un fel de invitație, locul de lângă ea,

rezervat lui James. El se supuse imediat, o îmbrățișă și o sărută dulce.

- Abia am așteptat să vii acasă, Betty. Vreau să vorbim. Simt nevoia să vorbim.

Betty îl privi cu căldură.

- Cu ce începem? Cu vestea pe care ai primit-o azi la revistă? Ziceai ceva de o promovare...

- Nu promovare... Nu am apucat să-ți zic la telefon și mi s-a părut că te-a neliniștit ce ar fi urmat să-ți zic.

- Mi-ai zis că a mai rămas o săptămână.

- Da, o săptămână până la plecarea mea.

James observă imediat umbra de surpriză și întristare ce se lăsase pe fața soției lui.

- Nu te îngrijora, scumpa mea. Voi lipsi doar o săptămână.

Betty zâmbi ca și cum ar fi vrut să arate că e în regulă, că a înțeles.

- Arăt eu ca și cum aș fi îngrijorată? Mi-ai zis că e vorba de o oportunitate. Este ceva important pentru tine, nu? Și desigur și pentru noi. Căsnicia este un drum pe care trebuie să-l parcurgem amândoi, nu e o experiență de moment.

- Perfect de acord cu tine. Dar, totuși, ceva te frământă.

Amintirea convorbirii ce o avusese cu Alice în drumul spre Mall o străfulgeră pe Betty. Ea făcu totuși efortul să alunge imediat această amintire și să-și imprime în minte imaginea bărbatului fidel și iubitor pe care și-l alesese.

- Te rog, crede-mă că sunt foarte înțeleghătoare. Este pentru prima dată când slujba te trimite departe de casă și încă nu sunt obișnuită cu asta, atâta tot. Dar te ascult. Povestește-mi despre această oportunitate. Cum pot să-ți arăt că te iubesc dacă nu pot fi și părtașă la ceea ce este important pentru tine?

- Revista chiar are nevoie de mine, Betty. De asta și Lloyd m-a chemat inopinat din scurtul meu concediu. Simțământul că într-adevăr sunt util este formidabil. Și voi vedea și Elveția. Acolo va fi o conferință foarte importantă pe teme științifice.

- A, da? Nu am nicio îndoială că acea săptămână va fi remarcabilă.

- Să știi că voi ține zilnic legătura cu tine. Indiferent de distanța fizică ce va fi la un moment dat între noi doi, sufletul meu va fi la doar un milimetru depărtare de al tău.

Betty zâmbi drăgăstos și îl mângâie pe James pe obraz.

- Ești iubitul care mă va iubi numai pe mine toată viața. Nu-i așa?

- Ești zeița pe care o voi adora până la moarte! Sună cumva prea a “dulcegărie”?

Betty pufni în râs și-i cuprinse lui James fața cu palmele ei moi. Îl privi adânc în ochi. James simți prin stomac fiorii unei iubiri pentru care îi venea să mulțumească în gura mare tuturor cerurilor.

- Dragoste, încredere, respect. Ingredientele unei relații ce rezistă până la adânci bătrâneți. Ești de acord, scumpule?

- Absolut! Ia spune, îți va fi dor de mine?

- Ah, o să mă scufund în muncă în zilele în care vei fi plecat și o să-ți văd în față imaginea chipului tău. O săptămână trece repede.

- Așa e. Betty, aș vrea să-ți fac o destăinuire.

- A, interesant! Îmi plac destăinuirile.

- De fapt, țin de mai mult timp să-ți zic, dar tot am sperat că nu va mai fi cazul.

- Hai că m-ai făcut curioasă.

- Bun. Cum să încep....Trebuie să mă înțelegi și să mă crezi...

- Spune odată... Sunt numai urechi.

- Ok. Fie ce-o fi. Uite, chiar și azi mi s-a întâmplat, în timp ce te așteptam să vii acasă. Nu știu, e ceva foarte ciudat.... O fi iluzie?... Halucinație?... Pe nepusă-masă văd efectiv, foarte real, cum se mișcă o porțiune dintr-un perete aflat lângă mine. Uneori chiar și podeaua sau dușumeaua se mișcă, se ondulează. Eu nu cred că sunt nebun. Tu ai observat la mine semnele vreunei nebunii?

- Departe de noi așa ceva!

- Păi, da. Și totuși, nu reușesc să-mi explic. Cum se poate să văd așa de clar cum un zid perfect solid devine ca suprafața unei mări tulburate de un vânt puternic? Niciun om normal nu ar crede asta!

Betty îl privi nedumerită. Îi spuse:

- E destul de curioasă ... halucinația asta de care zici. Stai că nu prea înțeleg. Spui că vezi foarte clar cum se mișcă peretele?

- Văd al naibii de clar, destul de clar încât să fiu convins că nu am vedenii. Betty, tu nu mă crezi. Fii sinceră și spune-mi că nu mă crezi.

- Păi, tocmai asta e. Am văzut eu vreo ceva, ca să zic că nu pot să cred? Ah, ce să-ți zic?... Sunt foarte surprinsă, dacă într-adevăr vorbești serios. Și e destul de neverosimil ce-mi zici tu. E imposibil să vezi cum se mișcă ceva care nu se poate mișca, dacă nu cumva creierul îți joacă feste.

- Nu sunt nebun, crede-mă! Dacă nu eram în toate mințile, cum aș mai fi putut să fiu acum cel mai bun reporter științific al revistei "Harmonics"? Cum aș fi putut să conduc un automobil? Cum aș fi putut să mă însor? Chiar e nevoie să apelez la un consult psihiatric de specialitate?

- Te rog, James, nu trebuie să-mi zici asta. Deci, tu îmi ceri să te cred. Ok, te voi crede. Am și de această dată

încredere în tine. Ai mai spus și altcuiva despre această ciudățenie? Sau rămâne doar secretul nostru?

- Doar Anthony mai știe. Crede-mă, voiam să-ți zic cu mai mult timp în urmă, dar am tot avut ezitări. Anthony e un prieten foarte bun. Nici el nu știe ce să creadă despre acest fenomen, dar nici sceptic nu e. Și am vrut să știi și tu. Aveam un disconfort greu de suportat, atâta vreme cât țineam față de tine acest secret al meu. A fost doar o destăinuire. Chiar dacă în sinea ta nu mă crezi, măcar știi că nu am un secret față de tine.

- Ah, asta într-adevăr e de apreciat. Dar pune-te în situația cuiva care nu a văzut ceea ce vezi tu, adică pereți care încep să se miște. Tu ai văzut până acum vreun OZN? Nu ai văzut. Și nici nu o să crezi că există OZN-uri, oricâte cărți cu așa-zise dovezi ai citi. Eu te voi crede pentru că am încredere în tine și știu că nu ai avea motive să mă minți. Deci, asta va fi secretul nostru. Vom ști doar eu, tu și Anthony.

- Îți mulțumesc, Betty! Oricum nu mă aștept să fiu crezut de ceilalți. Anthony e mai deschis la minte și e un prieten minunat, iar tu ești femeia care știu că mă înțelege. De crezut..., asta e. Nici eu nu aș crede, dar sunt foarte intrigat. De ce mi se întâmplă tocmai mie și de ce mi se întâmplă ceva așa de inexplicabil?

- Eu spun să ne petrecem cât mai plăcut zilele care au mai rămas până la plecarea ta în Elveția. Despre fenomenul cel ciudat mai avem timp să vorbim.

- Așa e, ai dreptate. Revin la asigurarea mea. Să mă aștepti cu drag cât voi fi eu plecat. Si să fii sigură că mă voi gândi la tine. Abia voi aștepta să mă întorc acasă. Și află acum pentru a mia oară că ești femeia vieții mele! Te voi iubi numai pe tine, până la moarte!

Betty îl cuprinse pe James în brațe și-l sărută apăsător și prelung.

*

Mingea de cauciuc acoperită de pâslă trecu în terenul lui Anthony, un bărbat înalt, brunet, cu o constituție athletică. Dar acesta nu mai apucă să reacționeze cu destulă viteză și pierdu jocul.

- M-ai învins și de data asta... Felicitări!

- Știi deviza mea, spuse James cu un aer triumfător. Vreau să fac și voi face!

Anthony merse spre marginea terenului de tenis, unde îl așteptau prosopul uscat și hainele de schimb. James îl urmă. Când ajunse lângă Anthony, îi spuse:

- Aseară s-a întâmplat iar. Peretele...

Anthony se întoarse spre James și-i zise:

- Iar?... Hm... Citeam acum câteva zile despre acel fenomen numit *deja-vu*. Și mă gândeam că este însoțit tot de un sentiment de teamă, așa cum zici și tu că ți se întâmplă. Și că este tot de scurtă durată. Totuși, la tine nu e vorba numai de un sentiment sau de o senzație. Tu vezi efectiv ceva cu ochii tăi. Și ceilalți oameni desigur că nu vor crede ceea ce le spui tu că vezi.

- Doar ție ți-am mai zis și... lui Betty. Aseară. Și știu că nu are niciun rost să le mai zic și altora. Așa ceva este cu neputință de crezut.

- Betty o să aibă timp să se mai gândească la asta, cât vei fi plecat. Într-adevăr, este o șansă plecarea în Elveția, așa cum ziceai.

- Da, mă bucur că Betty a reacționat pozitiv la aflarea veștii. Mă consider un bărbat norocos. Un soț înțeleș și iubit.

- Norocosule! Dacă mi-aș găsi și eu o așa nevastă...

- Îți vei găsi sigur, Anthony. Femeia croită pentru sufletul tău te așteaptă deja. Se află undeva în această lume. Nu contează unde. Sufletele pereche nu știu ce este aceea distanță.

- Frumos le mai zici! Când te întorci din Elveția, te așteaptă o petrecere. O să fie ziua mea de naștere, ai uitat? Vă invit pe amândoi, pe tine și pe Betty. Să nu faceți greșeala să întârziți! Observi că nici nu concep să lipșiți.

- Cum să lipsesc la aniversarea unui așa prieten? O să fie binevenită petrecerea asta.

- Sigur o să fie. Mult succes în Elveția! Și nu cumva să o lași pe Betty să te uite!

Amândoi prietenii își zâmbiră.

*

În ziua stabilită, James se afla pe cel mai mare aeroport din Statele Unite, însoțit de Betty și pregătit să părăsească orașul Denver. Îl aștepta Elveția. Însă nu știa că acolo îl așteaptă tocmai ceea ce avea să-i modifice dramatic drumul vieții. Dacă ar fi știut, ar fi renunțat imediat la revistă, la cariera jurnalistică, chiar și la Betty... Dar nu știa...

Capitolul 2

Basel este un oraș mai puțin cunoscut turiștilor, însă cine îl vizitează se poate bucura aici de câteva muzee de artă de

talie mondială, de un centru medieval superb sau de carnavalul (spectaculosul Fasnacht) care poate fi asemuit chiar și cu cel de la Rio de Janeiro.

De fapt, chiar și în câteva zile, oricine are posibilitatea să vadă destule în acest oraș din nord-vestul Elveției.

Pe timpul zborului spre Europa, James a vorbit cu Betty de câteva ori la telefon. El păstra încă în minte momentul de pe aeroport, când Betty îl ținea strâns îmbrățișat, de parcă ar fi vrut totuși să nu-i dea drumul să plece.

Dar profesia îi cerea această plecare. Betty nu și-a putut opri câteva lacrimi să-i curgă pe obrajii fini, lacrimi pe care le-a șters însă repede și le-a înlocuit cu un zâmbet încrezător. James i-a promis că o va suna zilnic.

Ajuns pe aeroportul Basel-Mulhouse-Freiburg, James își spuse că acum e timpul să se concentreze la ceea ce avea de făcut. Un eveniment important îl aștepta. Lloyd își pusese toată încrederea în el și nu avea de gând să-l dezamăgească.

De la aeroport până la Basel mai avea de parcurs cam 4 kilometri. Urmând instrucțiunile primite la revistă, James alese, în terminalul de sosiri, să treacă prin vama elvețiană.

Orașul se afla abia la primele ore ale dimineții. James se simțea însă foarte obosit după zbor, așa că permisul de transport oferit de hotelul în care trebuia să se cazeze era cât se poate de binevenit, scutindu-l să mai caute un taxi (foarte costisitor în această țară) sau să mai aștepte autobuzul din stația aflată în fața terminalului de sosiri.

Chiar din momentul în care ajunse la hotelul Les Trois Rois, James fu plăcut impresionat de primirea caldă ce i se făcu. Însuși managerul hotelului, un bărbat micuț, blond, foarte îngrijit și foarte manierat, îl întâmpină într-o engleză surprinzător de bună:

- Vă dorim o ședere plăcută aici la noi, domnule Hoover!

- Vă mulțumesc foarte mult! răspunse James, zâmbind politicos. Înainte de a pleca spre Elveția, am citit despre vederea minunată spre râul Rin pe care acest hotel o oferă. Aș putea locui într-o cameră care să-mi permită și această bucurie?

- Desigur, domnule Hoover. Vă puteți desfăta oricând cu cele mai frumoase vederi. Sper să fie de neuitat zilele pe care le veți petrece la noi.

James simți relaxare și aroma unui alt fel de viață. “Ce Dumnezeu, lumea poate fi și foarte frumoasă!” își spuse el, cuprins de o mică euforie și gata să guste experiența unei săptămâni ce se anunța destul de interesantă.

*

După căderea serii, cerul se înnegură și mai mult de la praful stârnit de vânt. Harisha, un bărbat trecut puțin de vârsta de 50 de ani, cărunt, de statură mijlocie, stătea în balconul acoperit din Palatul de Vară, întins în fotoliul din pluș, acolo unde se simțea cel mai confortabil. Era înfășurat într-o bandă albă de doi metri (tradiționalul dhoti indian), purtând și o pelerină de culoare verde-închis, așezată din spate spre față, încrucișată spre piept, cu ambele capete aruncate peste umeri.

Nala, un bărbat cu o față prelungă și un mic neg pe obrazul drept, chiar sub ochi, se apropie tăcut și respectuos, oprindu-se apoi la circa doi pași în spatele lui Harisha.

- Asistenții sunt acum pregătiți, spuse Nala. Detaliile au fost puse la punct. Fiecare așteaptă să-și îndeplinească misiunea.

Harisha dădu gânditor din cap.

- Mulțumesc, Nala. În curând va începe totul... În curând... Povara este mare și nimeni nu o poate înțelege. Tocmai meditam la sămânța de gând ce mi-a fost predestinată. Simt că mi se cere să fiu neclintit ca o stâncă și să nu cedez nici cu un pas. Totuși, incertitudinea există. Ceea ce este în față este hazard. Trebuie să dirijăm o “orchestră” formată din “instrumentiști” care abia acum învață să “cânte”. Oricât ar fi de ciudat, “orchestra” asta va trebui să cânte “simfonia perfectă”. Va reuși oare?

Nala, servitorul care îl slujea de peste 34 de ani, îi spuse:

- Va reuși, stăpânul meu. Un destin care se cere să fie împlinit va fi împlinit.

- Va fi multă suferință, Nala.

- Un mare om spunea că, uneori, suferințele nasc lumini...

- Știu, Nala, știu...

*

După vreo două ore de somn, James mai rămase să lenevească puțin în patul din camera unde fusese cazat, ocazie cu care o sună pe Betty.

- Ce faci? Poți vorbi?

Fața lui Betty se însenină.

- Da, James. Așteptam să mă suni. Ai ajuns? Cum e? Povestește!

- E totul în regulă. Acum sunt la hotel. Într-adevăr, se pare că este cel mai bun hotel din Basel, așa cum am tot auzit până acum. Am luat micul dejun în braseria de aici, apoi am dormit puțin, eram epuizat după zbor. Tocmai m-am trezit și am vrut să te sun, să știi că sunt bine.

- Mă bucur că te-ai gândit să mă suni așa repede. Era important pentru mine. Oricum, prea multe nu ai apucat să vezi, până acum. Aștept să-mi zici mai încolo cum decurge conferința.

- Da. În cursul zilei de azi sunt așteptați participanții și jurnaliștii care mai trebuie să sosească din alte colțuri ale lumii. Mâine începe evenimentul. O să te sun sigur, așa cum ți-am făgăduit.

- Abia aștept să te întorci acasă, James! Deja mi-e dor de tine. Alice m-a invitat să o vizitez mai mult cât ești tu plecat zilele astea. Aseară am trecut puțin pe la ea. Laura, fiica ei, și-a luat un cățel, pudel în miniatură. E hazliu tare.

- Să știi că eu chiar mă gândeam că e bine să-ți mai omori timpul așa. Pentru mine, nimic nu e monoton pe aici. Și voi avea un program plin. S-a investit încredere în mine, în primul rând. Din ceea ce am citit, mi-am dat seama și mai mult că voi avea acces la informații al naibii de interesante, dintr-un domeniu destul de incitant. Într-adevăr, e o oportunitate.

- Atunci să știi că eu chiar mă bucur. Mă mai suni mâine, da?

- Desigur, iubito. Îți trimit un sărut dulce!

- Te pup și eu. Închid. Vorbim mâine.

După convorbirea cu Betty, James mai rămase câteva momente în pat, gândindu-se la ce să mai facă în restul zilei. Începu să realizeze mai bine cum ar fi dacă profesia chiar l-ar obliga să se deplaseze la mari distanțe de casă.

Cât de mult s-ar obișnui Betty cu astfel de plecări? Și oare ea chiar s-ar împăca cu acest gând? Dar, la urma urmei, ar trebui ca el să se gândească prea serios la asta? Dacă Betty este o femeie cu adevărat înțelegătoare, îl va înțelege. Dar dacă nu? ...

Ah, categoric trebuie să dea la o parte astfel de gânduri. Prea multă circumspecție pentru ceva ce încă nu s-a întâmplat. James se hotărî să facă un duș, apoi să se îmbrace și să coboare la recepția hotelului.

*

- Faceți loc! Faceți loc! Pentru numele lui Dumnezeu, dați-vă la o parte! Vrem și noi să trecem pe aici. Un om se află în pericol!

Martin, deși nu se mai afla la vârsta tinereții, alerga alături de cei câțiva asistenți îmbrăcați în halate albe și care împingeau targa mobilă cu picioare de inox și tapițerie din piele ecologică. Ocupantul tărgii era complet acoperit cu un cearșaf alb. Undeva în zona pieptului, pe cearșaf se vedea o pată roșie de mărimea unei palme. Pata cea roșie nu putea fi decât sânge.

Pe holul spitalului se plimbau neobișnuit de mulți oameni. Martin se tot întreba ce-i cu atâta lume în acest spital în care el își petrecea fiecare zi de muncă pusă în slujba celor suferinzi.

Asistenții care împingeau targa făceau eforturi disperate să-și elibereze calea de ocupanții holului, nedorți în acest moment critic, ce le îngreunau deplasarea.

Unul dintre asistenți strigă disperat spre Martin:

- Doamnă doctor, nu cred că vom ajunge la timp!

Martin îi aruncă o privire cruntă, de om dispus să lupte oricât de mult e nevoie și pentru care renunțarea nu poate fi decât ultimul gând pe care îl poate avea.

Asistentul îi înțelese mesajul și-și înghiți cuvintele pe care ar fi vrut să le mai scoată, continuând apoi resemnat să împingă targa mobilă.

Ajunseră în sfârșit în sala de operație.

- Dar de ce nu dezveliți pacientul? strigă Martin.

În loc să-l asculte, asistenții ieșeau unul câte unul, tăcuți, aruncând spre Martin priviri compătimitoare. Acesta stătea ca prost, nevenindu-i să creadă. Începu să urle:

- Ce-i cu voi?... Ce credeți că faceți?... Unde plecați?... Hei! Voi nu mă auziți? Pacientul e într-o stare critică! Rămâneți aici!

Însă nu mai avea cine să-l asculte. Toți asistenții părăsiseră sala de operație.

Martin stătea singur lângă targa ocupată de un om învelit complet în cearșaful alb, pătat de sânge...

Observă că pacientul nu mișcă absolut deloc.

Se hotărî să-l dezvelească el. Apucă bucata de cearșaf care acoperea capul și o trase repede de pe pacient, până la cureaua pantalonilor acestuia.

Martin fu cuprins de o groază viscerală.

Pieptul pacientului era într-o stare avansată de putrefacție și colcăia de mii de viermișori albi...

Ochii celui ce tocmai stătuse încremenit până atunci se căscară într-o clipită, ațintiți pe chipul celui care tocmai îl dezvelise. Mâna dreaptă i se ridică fulgerător de pe targă și degetele cu pielea de culoare cadaverică se încleștară pe beregata lui Martin.

Omul de pe targă începu să strige:

- Salvați-mă, domnule doctor! Salvați-mă!...

Martin deschise brusc ochii, o dată cu o zvâcnire scurtă a întregului corp. Sophie, care dormea lângă el, se trezi și ea.

- Ai visat ceva urât?... Gata, liniștește-te, e în ordine. Ești aici cu mine, acasă la noi.

- Ah, ce vis..., murmură Martin.

Fruntea îi era transpirată. Întinse mâna după veioza de lângă pat și o aprinse. Sophie se ridică puțin într-un cot și îl privi curioasă și nedumerită. Martin o întrebă:

- Robert s-a întors acasă?

Sophie oftă.

- Încă nu. Te rog, hai să nu mai pisăm mereu și mereu acest subiect. Chiar dacă Robert e fiul nostru, e totuși la vârsta la care poate răspunde și singur de viața lui. Noi am făcut tot ce e omenește posibil. I-am oferit tot ce puteam să-i oferim mai bun. Însă știi bine că, de la un punct, nu-i mai putem controla viața.

- Și ce vrei să facem, Sophie? Să stăm și să-l privim cum se distruge? Cum o să putem trăi cu gândul că fiul unor medici de mare prestigiu s-a înhăitat cu indivizi din cea mai de jos categorie socială și s-a degradat fizic de bună voie? Un tânăr cu așa perspective să ajungă un drogat de ultimă speță... Îți mai iubești fiul, Sophie?

- Dacă-l iubesc?... E unicul nostru fiu, Martin! Pentru mine, Robert este tot băiețelul cel drăgălaș care venea repede la mine să-mi povestească entuziasmat cum a reușit el să mai ridice încă un zmeu în aer. Și eu încă mai sunt mama care simțea că explodează de bucurie atunci când fiul ei a reușit primul la facultatea de medicină. Mai știi ce mândri eram amândoi când primeam de la toți cunoscuții felicitări pentru rezultatele obținute de Robert la admitere?

- Mda... Ce păcat că nu am putut controla totul... Nu pot să pricep cum a ajuns să trăiască în compania acelor haimanale.

Privirea lui Martin rămase pierdută undeva spre un punct din tavan, în ciudată. Vorbi ca pentru sine:

- Oare l-am cocoloșit prea mult? Nu cred... I-am oferit toate condițiile pentru a se dezvolta... Uite, e ora două

noaptea. De cât timp nu am mai dormit liniștit o noapte întreagă? Aș prefera vremurile în care luptam noapte de noapte cu urgențele, când locuiam în San Francisco și lucram într-un mare spital, decât să mă chinui ca acum să adorm cu spaima că oricând cineva o să mă anunțe la ușă sau la telefon că fiul meu a fost găsit mort pe stradă sau în cine știe ce casă sordidă, după atâtea zile petrecute cu tot felul de inadaptați stropșiți și turmentați.

Sophie își ascultă supusă și calmă soțul, până când adormiră amândoi. Și tot amândoi soții tresăriră când, la ora la care soarele răsărise de câteva minute, fiul lor deschidea ușa casei și intra în camera care îl așteptase nelocuită o noapte întreagă.

Robert, un tânăr care abia împlinise 21 de ani, nu mai păstra mare lucru din ceea ce ar fi trebuit să fie prospețimea unei vârste la care alți oameni născuți în același an cu el gustă din plăcerea unei vieți feciorelnice și neviciate.

Umblând netuns, nebărbierit, cu părul în dezordine, îmbrăcat în blugi și într-o jachetă din piele veche și roasă în multe locuri, fiul celor doi medici își făcuse deja obiceiul de a se întoarce acasă la ore târzii în noapte sau chiar și dimineața.

Indiferent dacă părinții lui dormeau încă sau erau treji, îmbrăcați, gata să plece la serviciu, Robert se îndrepta glonț spre camera lui “tapetată” cu afișe din care zâmbeau profesional tot felul de vedete hard rock ale momentului.

Și, după fiecare astfel de sosire, Martin o tot îmboldea pe Sophie să mai încerce încă o discuție tolerantă cu băiatul lor care o apucase pe această cale a pierzaniei.

Își repetă imboldul și în această dimineață. După un protest mic, lipsit de forță, față de soțul ei, Sophie se prezentă în pragul camerei în care Robert tocmai se pregătea

să adoarmă după cine știe ce aventuri mai avusese în urmă cu câteva ore.

- Am stat cu grijă toată noaptea, începuse Sophie pe un ton șovăielnic. Numai somn bun nu putem spune că am avut. Robert, dragul meu, chiar merităm să ne faci asta? Credem că am fost cei mai buni părinți din lume. Dă-ne măcar șansa să știm ce se petrece cu adevărat în sufletul tău. Te apasă vreo ceva și nu ne poți spune?

Tolănit în pat, oftând ca și cum ar fi vrut să dea de înțeles că este agasat de atâta grijă ce i se poartă, Robert catadicsi să spună:

- Mamă, te rog, sunt un om matur de acum și știu și singur cum să trăiesc.

- Robert, măcar spune-ne ce ai să ne reproșezi nouă. Desigur că nu putem noi să îți dictăm cum să-ți conduci viața. Dar măcar merităm o mică șansă să știm dacă ți-am greșit cu ceva sau nu.

- Ah, mamă, unele lucruri se pot înțelege fără multe cuvinte. Și au fost atâtea ocazii în care puteați așa de bine să înțelegeți...

Robert renunță să mai stea întins. Se ridică, își aprinse o țigară și se așeză pe un fotoliu extensibil aflat chiar lângă pat.

Sophie ocupă și ea un scăunel aflat prin apropiere, încurajată mai mult inconștient de acest gest destul de neașteptat. Fiul lor avea obiceiul să-și întoarcă fața la perete și să se prefacă adormit atunci când unul dintre părinți se prezenta în camera lui, cu intenția unei discuții clarificatoare.

După ce trase din țigară primul fum, Robert spuse:

- Am intrat la facultatea de medicină pentru că am stat bine cu memoria. Apoi mi-am dat seama că nu acesta e drumul meu, din momentul în care am văzut lângă mine un muribund, în spitalul unde făceam practica. Suferința

oamenilor e ceea ce aş vrea să stea mereu cât mai departe de mintea mea. Nu sunt făcut pentru medicină.

- Vrei să renunți la facultatea asta?

- M-am luptat tot timpul cu gândul că aş putea să vă dezamăgesc. Nu am putut să renunț la studii, tocmai pentru a nu vă face pe voi, părinții mei, să suferiți. Am căutat o cale de mijloc. Într-o zi, întâmplător, prin intermediul unui coleg de facultate, am început să cunosc mai de aproape lumea drogurilor. El mi-a propus să încerc ceva ușor, o substanță ce ar trebui să fie inofensivă, doar atât cât să-mi dea tăria să nu mai simt că leșin lângă o masă de disecție ocupată de un cadavru. Apoi, dintr-o prietenă, substanța aceea ce părea așa de nevinovată, s-a transformat într-o ocupantă fără scrupule a corpului meu. Crezi că mie mi-a fost ușor când am început să înțeleg că devin un dependent? Și crezi că nu-mi dădeam seama zi de zi ce durere v-ar fi așteptat pe voi mai târziu, când ați fi început să realizați capcana în care intrasem? Dar am înțeles când era deja prea târziu. Nu o să înțelegeți niciodată lupta care se dă într-un drogat. Nu numai lumea este dușmanul lui, ci și perfidul praf care îi zâmbea la început așa de fermecător. Un zâmbet care a devenit apoi o strâmbătură hidoasă.

Sophie își asculta fiul cu atenție, străduindu-se să adopte o expresie a feței care să-l ajute să remarce că ea, mama lui, într-adevăr este preocupată de adevărul spuselor lui.

Ușa de la camera lui Robert rămăsese deschisă tot timpul acestei discuții. Din locul în care stătea Robert nu se vedea nimic din ceea ce se afla în hol. Dar de pe scăunelul pe care ședea Sophie, da, se vedea. Sophie observă, după ce întoarse puțin capul, că Martin, soțul ei, stătea pe hol, într-un locșor anume ales să nu fie văzut de fiul lui, doar atât cât să-l audă vorbind.

Ea văzu fața lui Martin și rămase înmărmurită.

*

Toți oamenii au de făcut la un moment dat o alegere. Se pune întrebarea: cel care face o alegere, acționează într-un mod automat, ca și cum ar fi fost condiționat total de ceva anume? Răspunsul este NU. Oamenii fac alegeri în funcție de sistemul de valori pe care îl au. De exemplu, cineva consideră familia ca pe ceva extrem de important în viață. Atunci, șansele de a alege o viață solitară, departe de orice fel de rudenie, sunt aproape zero, pentru că are deja un sistem de valori foarte bine înrădăcinat. Dar cum se comportă un alt om al cărui sistem de valori nu este prea puternic, adică un om care nu dă aproape deloc importanță familiei? Șansele ca un astfel de om să-și părăsească familia sunt foarte mari, desigur. Sistemul de valori influențează deciziile oamenilor.

- fragment din Marea Carte a Sufletului Uman

—

*

Sub mângâierea stropilor calzi care curgeau din sifonul de culoare aurie al dușului, James simți toropeala plăcută a unei relaxări binevenite. Era încântat și de controlul climatic excelent al hotelului, de sistemul de muzică stereo din cameră și din baie, de mini-barul cu băuturi de cea mai bună calitate. Toate instalațiile electrice ale camerei erau

proiectate în așa fel încât temperatura, lumina și sunetul să fie exact după dorința fiecăruia.

După dușul binefăcător, James se îmbracă într-un costum cambrat de culoare gri-deschis și părăsi camera. Avea răgaz să viziteze acum acest renumit hotel.

Tot personalul era foarte amabil și prietenos. Intră în barul cel mare al hotelului și-și comandă o cafea. O savură fără să se grăbească, se simți și mai înviorat, se ridică și explorează în treacăt sauna hotelului, apoi mica sală de gimnastică.

James era încântat de faptul că totul în acest hotel era scaldat în lux. Încântarea lui fu observată și de un nou-sosit jurnalist care se pare că și el făcea același tur de recunoaștere și admirare al acestui elegant loc.

- Sunteți tot invitat la conferința care va începe mâine? îl întreabă bărbatul pe un ton afabil, într-o engleză perfectă.

- Da, reporter științific pentru "Harmonics".

- Smith Dean mă numesc. Lucrez pentru revista "The New Science". Londra.

- James Hoover. Chiar mi-ați făcut o surpriză plăcută. Sunteți primul vorbitor nativ de engleză pe care îl întâlnesc de când am sosit în această țară.

James observă acum mai bine mustața șatenă și perfect îngrijită a englezului. Posesorul arhicunoscutului nume Smith purta o cămașă simplă, albă, cam țeapănă. Englezul îl invită să meargă la o masă pe terasa exterioară a restaurantului hotelului. Își comandă câte o băutură răcoritoare.

- Tocmai ne aflăm într-un hotel a cărui istorie începe prin anul 1600, spuse Smith. Parcă și simt prezența personalităților care s-au perindat pe aici: Dalai Lama, Regina Elisabeta a II-a, chiar și Napoleon Bonaparte.

- Da, suntem norocoși să trecem prin această experiență, spuse James în timp ce se lăsa furat de frumusețea vederii Rinului.

- Locul ales este excelent pentru această conferință. O locație distinsă, pentru un eveniment ce s-a anunțat deja a fi de un bun nume.

“Englezul ăsta vorbește așa de calm!” își zise James. “Pare că toată viața lui nu și-a petrecut-o decât participând la prestigioase conferințe organizate numai în locuri luxoase cum este și cel în care mă aflu acum...”

- De fapt, spuse James, mă văd ajuns într-un hotel luxos și renumit, având misiunea de a-mi salva revista la care sunt angajat. Parcă ceva nu se potrivește... Dar, în fine, asta face parte tot din meseria de jurnalist. Azi ești într-un hotel luxuriant și liniștit, mâine scrii un articol în cine știe ce zonă plină de pericole mortale.

- Să știți că aveți perfectă dreptate. Mereu am fost de părere că jurnaliștii sunt un fel de superoameni.

- Mda, superoameni...

- Nu cred că e o exagerare, continuă Smith. Sigur ați auzit de jurnaliști care au luat bătaie sau chiar au și murit în timp ce-și făceau meseria. Truditorii din mass-media sunt oamenii care se sacrifică pentru profesia lor. Își riscă sănătatea, viața, chiar și familia...

- Familia?... întrebă James puțin nedumerit.

- Da. E posibil și asta. Dar e doar o posibilitate. Dumneavoastră aveți familie? Sunteți căsătorit, domnule Hoover?

- Sunt căsătorit de curând. Soția mea lucrează la o agenție specializată pe studiile de piață. Numai că managementul acestei agenții este foarte dur, impune un ritm aproape infernal de muncă. Noi doi nici nu am apucat să ne bucurăm

cum trebuie de luna de miere. Pe undeva, parcă e bine așa. Betty, soția mea, o să treacă mai ușor peste dorul de mine, cât sunt plecat. Munca o să-i țină ocupată mintea și nu va avea prea mult timp să simtă ce greu trece timpul.

- Vedeți? Tocmai ce ziceam. E posibil ca familia să fie afectată. În mai multe moduri, nu doar de dorul după cel plecat. Sau e posibil să nu fie...

- Dumneavoastră sunteți căsătorit, domnule Dean?

Privirea lui Smith se întunecă puțin.

- Am fost căsătorit cândva... Soția mea nu mai este... Am găsit-o împușcată în casă. Nici până în ziua de azi nu a fost descoperit făptașul.

- Oh, îmi pare rău!...

- O singură dată în cariera mea m-am încumetat să încep o investigație la o firmă bănuită de fraudă masivă. Pusesem mâna pe niște informații din care reieșea că firma respectivă avea legături cu lumea interlopă. Imediat am primit la birou o scrisoare de amenințare. Numai că eu, ca un necugetat, nu i-am dat nicio importanță. Mă gândeam doar la cât de grozav va fi articolul. Ce greșală oribilă am putut să fac! Și abia după moartea nevestei mele am descoperit o alta pistă, mult mai puțin riscantă, prin care să procur informații esențiale despre cazul pe care îl aveam în vizor... Ah, cumplite zile au mai fost... Am fost afectat mult. Și am înțeles că nu merită să-mi risc chiar așa viața. De atunci m-am reprofilat pe jurnalismul științific.

- O hotărâre înțeleaptă, spuse James. Se pare că, în breasla noastră, cu cât ești mai bun, cu atât poți fi mai vulnerabil.

- Pasiunea ne face să trecem peste eventualele riscuri. Eu am venit aici pregătit să absorb tot, să mă documentez

temeinic și să pun pe hârtie ceva care chiar să ațâțe mintea cititorilor.

- Normal. Cam asta vreau și eu.

Timpul trecu pe nesimțite. Se făcu ora 13.00 și cei doi deciseră că au stat destul pe terasa restaurantului. Managerul hotelului încă mai întâmpina noi veniți ce urmau a doua zi să se adune în sala de conferințe.

*

Martin nu-și putu stăpâni lacrimile în timp ce, rezemat de perete lângă ușa camerei lui Robert, își asculta fiul vorbindu-i mamei lui. Sophie îl văzu chiar când scosese din buzunarul pantalonilor un șervețel cu care își ștergea ochii înlăcrimați.

Era uimită. Acum îl vedea pe soțul ei pentru prima dată plângând în timp ce se afla acasă. Categorie, nu era obișnuită cu această ipostază a lui Martin. Omului cu principii clare, tărie de caracter și stăpânire de sine parcă nu i se potrivea să verse lacrimi în timpul a ceea ce ar fi trebuit să fie o reuniune de familie.

Totuși, Sophie îl înțelese.

- Intră, te rog, îi spuse ea. Robert este dispus acum să discutăm.

- Sigur, sigur, spuse Martin străduindu-se să revină la o atitudine calmă, de om stăpân pe el însuși. Am ascultat la ușă, ceea ce nu e prea frumos, dar e bine totuși că putem clarifica problema care ne doare pe toți.

Martin intră și se așeză pe un scăunel pe care îl trase de sub masa de studiu a lui Robert. Sophie realizează importanța momentului și deveni și mai gravă, neîndrăznind să înceapă ea să vorbească.

Robert însă se arătă oarecum amuzat, dorind să împrăştie aerul trist care se lăsase între cei trei aflați în aceeași încăpere.

- Dacă tot ați dorit să aflați ce se întâmplă cu mine, v-am îndeplinit dorința. Dar lumea nu se sfârșeste cu mine. Și credeți-mă că sunt foarte rezistent, chiar dacă sunt dependent de praful alb.

- E doar o iluzie această putere pe care crezi că o ai, spuse Martin. Dacă vrei să renunți la medicină, spune-ne. Noi te vom ajuta să te însănătoșești. Trebuie să scapi de această boală cumplită. Vrem să avem un fiu întreg și în viață. Te iubim enorm de mult, Robert. Nu vrem să te pierdem. Te rog, dacă zici că nu vrei să ne faci să suferim, ascultă-ne și păstrează-ți viața.

- Să renunț la studii? În mijlocul facultății? Cariera mea în medicină este și visul vostru.

- Ca să ajungi să profesezi medicina, va trebui mai întâi să fii un om viu, nu mort, îi replică imediat Martin.

- Așadar, mă veți interna într-o clinică, nu-i așa?

- Tatăl tău știe ce trebuie făcut ca să fie bine, spuse Sophie. Altfel nu ai cum să ne ajuți. Și nici noi nu te putem ajuta.

- Gândește-te, Robert, spuse Martin. Noi renunțăm la pretenția ca tu să urmezi medicina. Îți poți alege orice carieră dorești tu. Dar acum ascultă-ne pe noi. Mai târziu ne vei mulțumi. Asta e singura noastră dorință.

- V-ați gândit vreun moment ce-ar însemna pentru mine să fiu acum închis într-o clinică?

- Dar nu-ți face griji din cauza asta, spuse Martin. Nimeni nu va ști nimic. Eu voi aranja totul. Vei scăpa de nenorocitul ăla de drog și vei avea o viață normală. O viață așa cum ți-o

dorești tu, așa cum ți-o alegi tu. Poți urma ce facultate vrei, nu vom avea nicio obiecție. Vrem doar să te știm sănătos.

- Deci voi renunțați la visul vostru, pentru mine...

- Nu am fi vrut să se ajungă la asta, spuse repede Martin. Dar acum am înțeles teribil de clar că te vom pierde. Da, renunțăm la visul nostru. Este infinit mai important să te știm lângă noi.

- Mda... Sunt nevoit acum să iau o hotărâre. Văd că altă soluție nu e, decât internarea mea. Și când se va întâmpla asta?

Fața celor doi părinți începu să se însenineze.

- Totul poate începe chiar de azi, spuse Martin bucuros.

- Ok. Hai s-o lăsăm pe mâine. Azi mai am de pus la punct niște probleme mai vechi. Dar mâine voi fi gata. O să fie bine, nu mai stați îngrijorați. Hai, lăsați fețele astea! Mâine dimineață sunt pregătit, cu bagajul făcut. Credeți-mă!

- Foarte bine, Robert, spuse Martin, satisfăcut. Noi ne retragem acum. O să vezi că ai luat cea mai înțeleaptă decizie.

Martin o luă pe Sophie de braț și plecară amândoi în sufragerie, vizibil mulțumiți.

În urma lor, Robert încă mai stătea gânditor, pe fotoliul extensibil. Nu luase în calcul această discuție cu părinții lui. Și nici posibilitatea internării. Azi urma să sosească al doilea transport din săptămâna asta. Și prietenii lui se bazau pe el. Nu putea să lipsească de la locul stabilit, căci le-ar fi făcut un mare rău. Era conștient că furnizorii erau nemiloși și nu i-ar fi iertat.

Robert vedea cu neliniște cum se apropie ora la care trebuia să plece de acasă și încă nu știa ce să facă. Să se ocupe și de acest transport? Să-și țină făgăduiala față de părinții lui?

*

Nehotărârea este sursa nefericirii oamenilor. Ea vine din lenea de a gândi și este responsabilă pentru ceea ce omul este. Lipsa de hotărâre înseamnă că nu îți cunoști pe deplin propriul suflet și astfel vei căuta în afară rezolvarea problemelor, la alți oameni: părinți, prieteni, colegi. Nehotărârea îi dă omului o stare de neputință, în care el va fi doar spectator la ceea ce i se întâmplă în viață, fără să poată interveni să schimbe în bine cursul evenimentelor.

-fragment din Marea Carte a Sufletului Uman

-

*

După discuția de pe terasa hotelului, James se despărți de Smith Dean, care tocmai plecă într-o scurtă vizită prin orașul Basel.

James rămase să servească masa de prânz în restaurant. Din respect pentru ceilalți oaspeți, i se ceru politicos să nu fumeze și să-și oprească telefonul mobil pe durata mesei. James se arătă respectuos de acord, ca și cum ar fi fost deja familiarizat cu această cerință.

După ce termină de mâncat, se retrase în cameră. Se întinse în pat, deschise televizorul și căută un canal de limbă engleză.

Tocmai găsisese unul pe care putea viziona un film artistic. Îl urmări până la capăt, deși nu prea înghițea acest fel de subiect.

Era vorba în film despre un băiat de vreo 9 ani care, observând relația tensionată dintre părinții lui, hotărăște să pună la cale un plan prin care să-i determine să se înțeleagă mult mai bine decât ar fi făcut-o vreodată. James considera cam stupidă această idee. Un copil de 9 ani, după părerea lui, nu posedă încă acea judecată prin care să poată înțelege ce se petrece în mintea adulților, ba încă să mai și intervină în conflictele dintre ei. Un copil de 9 ani e un copil și atât.

Oricum, filmul îl ajutase să treacă mai ușor peste orele ce îl despărteau de începerea conferinței. După ce servi în restaurant și cina, se întoarse repede în cameră și-și mai aruncă ochii pe dosarul ce i-l dăduse Lloyd.

Se culcă imediat cum simți că-l apucă somnul.

*

Deșteptătorul de pe telefonul mobil îl anunță pe James că e timpul să se trezească și să se pregătească pentru exercitarea profesiei.

Se bărbieri cu atenție, se îmbracă apoi cu același costum din ziua precedentă și coborî în restaurant pentru a lua micul dejun. Smith, care era deja la o masă, îl văzu și-i făcu un semn cu mâna, zâmbind prietenos.

James îi întoarse zâmbetul și se așeză lângă noua cunoștință.

- Bună dimineața, spuse James. Cum a fost plimbarea de ieri prin oraș?

- Totul a decurs mai bine decât mă așteptam. Să știți că din hotelul acesta poți explora foarte bine regiunile din jur. Și e și foarte ușor să folosești transportul public pentru a ajunge din hotel în oraș.

- Într-adevăr, nu e exagerată prezentarea din reclame. Să comand și eu micul dejun... La ora 9.00 începe deja conferința, nu?

- Exact. La ora 9.00, în sala Belle Epoque. Ați trecut ieri să vă uitați pe acolo?

- Nu m-am grăbit, recunosc James. Cred că tocmai asta am omis. Poate că mi-a luat ochii luxul cu care m-am întâlnit în acest hotel. Oricum, mai avem la dispoziție câteva zile să fim impresionați de câte ceva pe aici.

- Păi, asta e sigur. Chiar că nu am greșit când m-am orientat spre domeniul științific. Călduț și în siguranță, nu?

- Și poate mai pasionant, spuse James.

Ospătarul îi aduse micul dejun. Mai era puțin și trebuia să înceapă conferința.

*

De cum intră în sala Belle Epoque, James trebui să facă un efort pentru a-și ascunde reacția vizibilă de admirație.

Întreaga sală era inundată practic de o plăcută lumină naturală. De tavan erau prinse câteva rânduri de candelabre care se distingeau prin frumusețe și o minunată prezență sclipitoare.

Nu lipsea instalația de aer condiționat. Atunci când era cazul, sala putea fi întunecată complet. Desigur, era echipată și cu tehnologie audio-vizuală de ultimă oră, tehnologie necesară la evenimente cum era și cel de acum.

James privea totul cu atenție, însă nu voia să dea celor din jur impresia că el e un fel de începător în frecventarea unor astfel de locații elitiste.

Toate persoanele care începeau să ocupe mesele din sală degajau un aer foarte calm și păreau nepăsătoare la

strălucirea din jur, ca și cum acesta era locul lor cel mai familiar și în care își petreceau zilnic existența.

Deja se formaseră și grupulețe de câte doi sau trei, în care se purtau niscaiva discuții amiabile, liniștite, probabil despre vreun subiect științific sau despre cum a fost călătoria cu avionul.

James se simțea însă bine în pielea de jurnalist. Din când în când, își examina reportofonul, ca și cum ar fi vrut să se asigure că totul este pregătit.

Sosi și ora începerii conferinței. Toți participanții (cam 300 la număr) erau deja la locurile lor.

La pupitrul dotat cu microfoane și aparatură de sonorizare, din capătul sălii, veni un ins de statură potrivită, cu vârsta apropiată de 40 de ani, grizonat, cu ochelari de vedere, îmbrăcat într-un elegant costum negru.

Bărbatul lovi puțin cu degetul arătător în microfonul la care urma să vorbească, pentru a se asigura că acesta funcționează, apoi începu:

- Bine v-am găsit, stimate doamne, domnișoare și stimați domni, la Conferința Internațională de Pranoterapie! Numele meu este Forgas Carpenter, cercetător la Academia Americană de Știință. În acest superb loc, trebuie să recunoaștem, timp de câteva zile vom redescoperi împreună fenomene uluitoare pentru mințile care abia de acum vor începe să le înțeleagă. Pranoterapia încă mai este o noutate la nivel mondial. Prin contribuția noastră, a oamenilor de știință, dar și a celor prezenți aici, vom răspândi în rândul maselor un concept revoluționar de redobândire sau păstrare a sănătății. Și vom discuta nu numai despre pranoterapie, ci și despre descoperirile științifice care susțin acest domeniu. Dar ce este pranoterapia?

Un videoproiector intră imediat în funcțiune. Întorcându-se spre ecranul pe care rulau fotografiile color, prezentatorul continuă:

- Una din regulile biologiei convenționale spune că semnalele se transmit prin intermediul substanțelor care intră în reacție sau a ionilor. Asta ar însemna că informația chimică nu poate traversa, de exemplu, sticla. Exact, asta ne învață știința convențională... Numai că, stimați invitați, niște specialiști ruși au descoperit... altceva. Ce au făcut ei? În două containere sigilate, prevăzute cu o fereastră din sticlă de cuarț (prin care pot trece radiații UV și peste UV, așa cum puteți vedea în reproducerea experimentului din această fotografie), au pus câte o jumătate dintr-un țesut de cultură și, de fiecare dată când infectau unul dintre țesuturi, cel sănătos era infectat și el după numai câteva ore. Concluzia? Prin intermediul unui câmp care se aseamănă cu cel electromagnetic, celulele comunică între ele! Oamenii de știință au fost uimiți... La un moment dat se știa că celulele nu pot comunica între ele decât prin semnale chimice. Iar acum foarte multe studii ne demonstrează că celulele vii pot comunica între ele prin unde capabile să străbată chiar și mediul atmosferic! De asemenea, celulele pot comunica între ele și prin intermediul luminii, așa cum a demonstrat medicul german Fritz Popp, cel care a introdus denumirea de fotoni de lumină. Undele luminoase poartă informație, iar celulele o pot citi! Înțelegeți acum colosala importanță a acestei descoperiri pentru lumea medicală? Medicamentele intervin în comunicarea chimică dintre celule. Însă acum, grație faptului că informația poate circula între celule și pe calea undelor, medicamentele nu mai sunt singurele mijloace de refacere a stării de sănătate! Vindecarea se poate face și prin

metode energetice, nu numai cu medicamentele produse pe cale chimică! Știința vine să întărească această afirmație!

Forgas luă intenționat o pauză de câteva momente, pentru a lăsa cuvintele să-și producă efectul scontat de rumoare printre cei prezenți în sală.

După ce dispăru de pe ecran și ultima imagine proiectată, Forgas își aținti ochii către cei care îl ascultau în liniște și cu atenție evidentă și ridică de pe măsuta de lângă pupitru o carte cu coperti lucioase, pe care o arătă spre sală.

- Dragi invitați, în acest volum am adunat faptele științifice despre care vom vorbi în aceste câteva zile. Am denumit această carte: “Dincolo de credință”. De ce... dincolo de credință? Pentru că, din păcate, încă mai există oameni care nu cred că vindecarea la distanță este posibilă. Ei bine, noi le punem la dispoziție oamenilor argumentele zdrobitoare ce trec de limita simplei credințe. Oamenii nu numai că vor crede, dar vor ști lucruri care până acum păreau a fi de domeniul fantasticului. În timpul acestei săptămâni vă vom prezenta veriga de legătură dintre demonstrația științifică și pranoterapie. Revin la întrebarea: ce este pranoterapia?

Videoproiectorul își reîncepu misiunea. Imagini cu tot felul de oameni suferind de diverse boli rulară pe ecran, în timp ce Forgas își continua prezentarea.

- Afecțiuni reumatice, afecțiuni respiratorii, afecțiuni cardiace și circulatorii, afecțiuni endocrine, afecțiuni digestive, afecțiuni ale sistemului nervos, toate pot fi tratate de la distanță, adică fără ca terapeutul să fie prezent lângă persoana tratată! Ei bine, da! Asta poate face pranoterapia. Îi vindecă fără medicamente pe oameni și fără ca medicii să stea lângă ei! Vindecarea de la distanță este posibilă!

Forgas luă iarăși o mică pauză, atât cât să lase loc unor alte murmure de uimire să se manifeste printre cei ce-l ascultau. Apoi continuă:

- Un medic german a demonstrat că celulele vii pot comunica între ele prin intermediul luminii. Noi vom demonstra acum prin fapte științifice că bolile pot fi vindecate de la distanță. La încheierea conferinței veți primi fiecare câte un exemplar din cartea “Dincolo de credință”. Până atunci, vom face împreună o călătorie extraordinară la granița științei și vom cunoaște cu lux de amănunte dovezi care ne vor face să credem că... minunile există. Vă asigur că va fi o călătorie uluitoare! Așa cum spunea și Voltaire, dacă prin minune înțelegi un efect a cărui cauză nu o cunoști, atunci totul este o minune.

Astfel își încheie Forgas Carpenter prezentarea de deschidere a conferinței.

După ce și ultimul cuvânt fu spus, toată sala rămase câteva clipe învăluită într-o liniște totală, apoi începură aplauzele. Din ce în ce mai tare, pe măsură ce invitații se ridicau în picioare, lovirea entuziastă a palmelor celebra zgomotos ineditul, importanța și senzaționalul conținutului transmis la această conferință.

Toți cei prezenți în sala Belle Epoque se simțeau părtași la o experiență mai mult decât interesantă.

*

Martin tocmai căuta să se mai calmeze după ce în urmă cu vreo două ore făcuse eforturi la cabinet să domolească neliniștea unui pacient care era convins că boala lui de inimă se va agrava tot mai mult și va da ortul popii în cel mult câteva luni.

Întotdeauna, când se afla în preajma bolnavilor, Martin nu lăsa să răzbată la vedere nicio urmă de nervozitate din partea lui. Însă această precauție îl costa și destulă energie psihică.

În această seară se simțea foarte obosit. În fotoliu, în fața televizorului, o aștepta pe Sophie să ajungă și ea acasă. Tocmai urmărea o emisiune despre stalagmite și locurile în care acestea pot fi găsite mai ușor, când sună telefonul mobil. Martin răspunse imediat, în timp ce dădea mai încet sonorul televizorului.

Temerile cele mai negre începeau să capete contur, apoi să devină clare ca lumina zilei. Martin asculta ca în transă vocea bărbatului care îi explica ce se întâmplase în decursul după-amiezii cu fiul lui.

*

Sophie îl găsi pe soțul ei tot în fotoliu, cu privirea pierdută și cu o expresie înspăimântătoare a feței. Înainte ca ea să deschidă gura, Martin îngăimă:

- Ne-am făcut iluzii...

- Dar ce s-a întâmplat? Spune odată!

- Robert... a fost ucis azi într-un schimb de focuri cu poliția... în timpul unei razii la domiciliul unuia din prietenii ăia ai lui. Tocmai se finaliza un transport de droguri... Știi până acum că Robert poseda și un revolver? Un polițist a fost ucis. Și fiul nostru este ucigașul lui. Apoi l-au ucis și pe el. Nu mai are niciun rost... S-a sfârșit...

Pe Sophie o apucă amețea. Se prăvăli pe scaunul ce-l găsi mai apropiat. Încercă să-și adune gândurile.

- Nu! strigă ea, înlăcrimată.

- Nu am putut să merg să-l văd, Sophie... Crede-mă că nu am putut... Și nu vreau să-l văd mort...

Martin simți că se sufocă. Valul de inconștiență începea să se lase peste mintea lui. Mai apucă să o vadă pe Sophie cum sărea disperată spre el, strigându-l, întrebându-l ce are, ce a pățit. Apoi, întuneric.

*

Nala se simțea foarte mândru și foarte fericit. Îl bucura enorm fericirea stăpânului lui. Harisha avea, în sfârșit, motiv să savureze prima victorie, primul pas spre mareața împlinire.

- Asistenții și-au făcut datoria, Nala. Exact așa cum mi-am dorit.

Fața lui Nala radia toată într-un zâmbet. Stăpânul îi zâmbi și el.

- Familia noastră începe să se nască, spuse Harisha. Și începe cu un medic. Soția lui e o femeie rezistentă. Se va dedica și mai mult profesiei. Și va înțelege într-o zi. Acum trebuie să privim spre viitor. Eu merg să mă odihnesc, Nala. Trebuie să mă refac. Mâine continuăm...